

Först i slutet av sitt liv kunde Steiner ägna full uppmärksamhet åt den andra stora uppgiften i hans bekände uppdrag: att kommunicera verkligheten av reinkarnation och karma i en form som lämpar sig för väst. Det är förvisso ingen slump att Steiner åtog sig detta arbete först långt efter sin teosofiska fas: Steiners påståenden har få likheter med de flesta orientaliska läror, och han skulle inte ha velat att de skulle förväxlas. Men en utmärkt (och nödvändig) introduktion till ämnet finns redan i ett kapitel av *Esoteric Science* som heter "Sömn och Död." Det kan ha blivit en trött metafor, men det är inte desto mindre sant att sömn är en "liten död": varje natt i sömnen lämnar vi våra kroppar för att komma in i, och kommunicera med, den andliga världen, bara för att glömma upplevelsen när vi vaknar. På samma sätt kommunicerar vi med andliga varelser under ett längre intervall i den andliga världen mellan inkarnationerna, bara för att dricka ur Lethe, glömskans flod, innan vi föds på nytt. Både vår död och vår återfödelse är, som Wordsworth hävdade, "men en sömn och en glömska." Vi är inte mer nyskapade vid födseln än vi är när vi vaknar ur sömnen på morgonen.

Reinkarnation ger mening för medvetandets utveckling, och vice versa. Men det balanserar också ut orättvisorna i de skenbara olyckorna vid ens födsel: klass, kön, ras, möjligheter eller brist i livet, att leva i en tid av fred eller helvetesstridigheter, uppleva de fantastiska bekvämligheterna och sammanträffanden som teknologin erbjuder, och så vidare. Enligt Steiner växlar vi vanligtvis mellan kön och flyttar från kultur till kultur över många inkarnationer, och absorberar (eller åtminstone får chansen att absorbera) det bästa som varje kultur har att erbjuda. Det är en djupt kosmopolitisk vision: alla av oss, med tiden, medvetet eller inte, blir gradvis världsmedborgare och hela människor. Förmågor som förvärvats genom hårt arbete (eller lidande eller andra prövningar) i en inkarnation omvandlas till nya talanger i nästa. Geni är ingen tillfällighet.

Tillsammans levererar reinkarnation och karma *konkret rättvisa – och barmhärtighet – i denna värld*, snarare än ett vagt löfte om belöning i nästa. Vårt arbete kommer tillbaka som ny kapacitet, men våra misslyckanden och våra missgärningar kommer också tillbaka för att

möta oss i vår nästa inkarnation, och konfronterar oss som till synes oavsiktliga möten och yttre händelser. Genom att låta oss på vårt eget bevåg uppleva konsekvenserna av våra handlingar, och genom att ge oss en möjlighet att växa och utöva denna kompensation, är karma en akt av nåd, en högre laglighet som tillåter oss att göra oss hela. Steiner varnade för att karmalagarna är oerhört komplexa och att karma är oändligt uppfinningsrik, så han gick ganska snabbt [i *Karmic Relationships*] från en uppsättning föreläsningar som fastställde några grundläggande principer till en lång rad exempel från biografier av verkliga figurer från historia. Den grekiska motsvarigheten till sanskritordet 'karma' är då 'drama', och Steiner uppmanade oss att se våra biografier som utspelade moraliska dramer, eller att tänka på karma som en skulptör som formar vår levande lera. Om, som Steiner hävdade, "Karma är den största konstnären", måste våra liv vara de största konstverken. Allt vi gör och allt vi lider har mening.

(utdrag ur Frederick Amrine, *Discovering a Genius: Rudolf Steiner at 150* [(Amazon:) Keryx, 2017])